

Arrest

nr. 220 426 van 29 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 26 juli 2015 België is binnengekomen, diende op 27 juli 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 4 november 2016 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing luidde als volgt:

“Asielaanvraag: 27/07/2015

Overdracht CGVS: 05/02/2016

U werd gehoord op 20 september 2016 van 8u56 tot 13u05 en op 18 oktober 2016 van 09u18 tot 13u12 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd telkens bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester ZAMANI Nikitta, was gedurende de volledige duur van het tweede gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Monay, gelegen in het district Shigal in de provincie Kunar. U bent een Pashtoun van etnische origine en bent een soennitische moslim.

Eind 1385 (2006) besloot u bij het Afghan National Army (ANA) te gaan. Van 09/1385 (12/2006) tot 01/1386 (maart 2007) volgde u een opleiding in Kabul waarna u drie jaar in Helmand heeft gediend bij de 3de brigade, 2de bataljon van het "205 atal corps" van Kandahar. Nadien heeft u drie jaar gediend in Kandahar zelf waar u zorgde voor de bewaking van het militair ziekenhuis. Nadien sloot u een twee maal een contract van twee jaar af om te dienen in Zabul bij de 2de brigade, 6de bataljon. Gedurende deze periode kende noch u, noch iemand van uw familie problemen met de taliban.

Anderhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werden leden van de taliban gebombardeerd door het Amerikaanse leger in de regio van Sarbagh in uw district Shigal. Elf leden van de taliban, waaronder H. M. en commandant S. M., werden hierbij gedood. Ongeveer tien dagen na het bombardement, werd uw broer M. 'M.' S. het slachtoffer van een bomaanslag via een mijn die door de taliban tot ontploffing was gebracht op weg naar Bair Gul in de buurt van Sarbagh regio. Uw broer overleefde de aanslag niet. Na de aanslag op uw broer ontving uw vader T. J. S., via de mullah van de plaatselijke moskee een dreigbrief van de taliban waarin de taliban meldden dat zij uw broer M. gedood hadden omdat hij gespioneerd zou hebben voor de autoriteiten. Uw broer M., die regelmatig in deze regio vertoefde omdat hij stenen uit de bergen vervoerde naar het dorp, werd door de taliban verantwoordelijk geacht voor de dood van de elf leden van de taliban die bij dit bombardement om het leven waren gekomen. De taliban eisten bovendien dat uw vader u eveneens aan hen zou uitleveren omdat u, net zoals uw broer, zich zou schuldig gemaakt hebben aan spionage voor de autoriteiten. Na ontvangst van deze dreigbrief bent u een tijd later nog een keer teruggekeerd naar uw dorp Monay waar u zestien dagen vakantie heeft doorgebracht. U situeert dit in de periode tussen het Suiker- en het Offerfeest in 2014. Tijdens dit verlof hebben noch u, noch uw familie problemen gekend met de taliban. Na uw vakantie in uw dorp keerde u terug naar Zabul waar u op dat ogenblik gestationeerd was bij de 2de brigade, 6de bataljon.

Ongeveer tien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan ontving uw vader een tweede dreigbrief van de taliban via de mullah van de plaatselijke moskee. Op dat ogenblik zat u ongeveer in uw derde maand van uw tweede contract in Zabul. Uw vader T. J. en uw oom H. K. besloten dat het niet meer veilig was voor u om in Afghanistan te blijven. Met de hulp van een smokkelaar wist u op 01/07/2015 Afghanistan te verlaten. U heeft via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Duitsland gereisd. Na een reis van ongeveer een 25-tal dagen bent u op 26/07/2015 aangekomen in België en de daaropvolgende dag, met name op 27/07/2015, heeft u een asielaanvraag ingediend.

Sinds uw vertrek uit Afghanistan ontvangt uw vader via de mullah van de plaatselijke moskee tot op heden elke maand een brief van de taliban waarin ze eisen dat uw vader u aan hen uitlevert. Ongeveer drie maanden na uw vertrek uit Afghanistan vernam u via uw moeder dat de taliban een aanslag hadden gepleegd op uw ouderlijke woning waarbij uw broer F. S. verlamd raakte.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara neer (origineel), de taskara van uw vader T. J. S. (kopie), de taskara van uw vrouw Z. (origineel), de taskara's van uw twee kinderen S. en A. (origineel), een bankkaart van Kabul Bank (origineel), twee certificaten van het leger (een origineel en een kopie), een brief van het districtshuis van Shigal district ter bevestiging van uw keuze van woonplaats (origineel), een kaart van het Afghan National Army (ANA) (origineel), uw legerboekje 'tarkhis' (origineel), 11 foto's met betrekking tot het leger (7 originele foto's en 4 kopieën), 4 foto's met betrekking tot uw gewonde broer F. (kopie) en de briefomslag (origineel) waarin u desbetreffende documenten ontvangen heeft.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u Afghanistan omwille van uw problemen met de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat er in uw geval sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Er kan uit uw asielrelaas afgeleid worden dat de directe aanleiding voor uw vertrek is ingegeven door uw vrees voor de taliban, die u en uw broer M. S. schuldig bevonden aan spionage voor de autoriteiten en die uw broer middels een bomaanslag ombrachten. In dit verband dient er op gewezen te worden dat uw verklaringen hieromtrent gebrekkig, vaag en geenszins geloofwaardig overkomen.

Allereerst zijn uw verklaringen aangaande de redenen waarom uw broer M. S. geïdenterd zou worden door de taliban gebrekkig en evenmin aannemelijk. Zo verklaarde u dat uw broer M. gedood werd door de taliban omdat hij door de taliban aanzien werd als spion voor de autoriteiten. De taliban zouden uw broer verantwoordelijk achten voor de dood van elf leden van de taliban die waren omgekomen in een luchtaanval van de Amerikanen in de regio Sarbagh in uw district Shigal (CGVS II, p.7). U vertelde dat uw broer als job stenen leverde aan de dorpelingen van uw dorp Monay (CGVS II, p.10) die hij ophaalde in een bergachtige regio genaamd Bair Gul, eveneens gelegen in uw district Shigal (CGVS II, p.13). Op zoek naar een schuldige zouden de taliban volgens u na het incident in Sarbagh de wegen in deze regio in de gaten hebben gehouden om te controleren wie er regelmatig langs deze wegen reisde. Aangezien uw broer regelmatig in deze streek kwam om zijn stenen op te halen in Bair Gul en te vervoeren, zouden de taliban volgens u hebben aangenomen dat uw broer gespioneerd had voor de autoriteiten (CGVS II, p.11). Aan de hand van uw verklaringen kan u echter niet aannemelijk maken waarom precies uw broer door de taliban beschouwd zou kunnen worden als spion. Ten eerste kan er aan de hand van uw situering van beide locaties, met name Bair Gul en Sarbagh, opgemerkt worden dat beide plaatsen niet bepaald dicht bij elkaar in de buurt liggen. Zo verklaarde u dat Bair Gul en Sarbagh ongeveer één tot twee uur op loopafstand van elkaar verwijderd lagen. U voegde hier eveneens aan toe dat om naar Bair Gul te rijden uw broer zelfs niet passeerde langs Sarbagh, de plaats waar de door u aangehaalde luchtaanval op de taliban werd uitgevoerd. Bovendien was uw broer niet de enige persoon die werkte in Bair Gul. Zo vertelde u dat naast uw broer ook arbeiders werkten in Bair Gul die de stenen uit de bergen dienden te houthouwen (CGVS II, p.14). In dit opzicht is het dan ook verwonderlijk dat, volgens u, tot nu toe ook geen andere personen geïdenterd zijn door de taliban voor dit bombardement, behalve uw broer (CGVS II, p.13). U verklaarde ook meermaals dat er wel degelijk verkeer was op deze wegen en dat uw broer bijgevolg niet de enige persoon was die in deze regio rondreed (CGVS II, p.13 en 16). Gelet op bovenvermelde feiten, moest u het antwoord dan ook schuldig blijven op de vraag waarom precies alleen uw broer geïdenterd werd door de taliban en geen andere personen. Ook toen u gewezen werd op het feit dat Bair Gul en Sarbagh volgens uw situering niet bepaald dicht bij elkaar liggen, kon u niet verklaren waarom uw broer zeggend zou kunnen spioneren voor de overheid. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de taliban zich enkel toevallig op dat moment moesten verstoppen in een grot in de regio Sarbagh omwille van de luchtaanval van de Amerikanen. Hoe uw broer dan op voorhand had kunnen doorgeven aan de autoriteiten dat de taliban zich op dat bepaald ogenblik op die bepaalde plaats zouden schuilhouden kon u evenmin toelichten. U antwoordde op deze vraag enkel dat uw broer van spionage beschuldigd werd door de taliban, maar dat hij in feite deze informatie nooit had doorgegeven (CGVS II, p.14-15). Een antwoord dat echter niet als afdoende verklaring beschouwd kan worden, te meer men ook kan verwachten dat de taliban zeker de schuldige van dit verraad zouden willen treffen, eender dan zomaar wie. Daarnaast verklaarde u eveneens dat er al een hele tijd gevechten aan de gang zijn in de regio van Sarbagh tussen de taliban en de overheid. Zo vertelde u dat er zich veel incidenten voordeden in deze streek waarbij ook burgers om het leven kwamen en vee en huizen vernietigd werden (CGVS II, p.20). Er kan bijgevolg dan ook opgemerkt worden dat het geen nieuw gegeven is dat de taliban in deze regio aanwezig zijn. In dit opzicht zou men zich eveneens kunnen afvragen waarom uw broer M. nu pas geïdenterd zou worden door de taliban gezien het feit dat er in deze regio volgens u al een lange tijd intensief strijd geleverd wordt tussen de taliban en de autoriteiten en uw broer dergelijk werk al meer dan vier jaar deed (CGVS II, p.10). Aan de hand van dergelijke verklaringen kan er dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk kan maken waarom precies uw broer beschuldigd werd van spionage door de taliban.

Verder kan u aan de hand van de door u afgelegde verklaringen en gelet op de reeds bovenvermelde feiten evenmin aannemelijk maken dat uw broer M. effectief het slachtoffer was van een doelgerichte aanslag van de taliban. U brengt hiervan ook geen enkel begin van bewijs aan. Zo verklaarde u dat de bom die de taliban op de weg hadden geplaatst om uw broer te doden er zou hebben uitgezien als een bom die op afstand kon bediend worden. Toen u vervolgens gevraagd werd hoe u over deze informatie beschikte, zei u dat uw familie dit tegen u had gezegd. Uw familie zou dit hebben verondersteld omdat er op die bepaalde plaats veel voertuigen reden en enkel de wagen van uw broer opgeblazen werd. U moest echter het antwoord schuldig blijven toen u daarop gevraagd werd of er ook een mogelijkheid kon bestaan dat uw broer per ongeluk het slachtoffer was geworden van deze bomaanslag en dat de taliban hem niet per sé viseerden, gezien het feit dat volgens uw verklaringen de taliban reeds een lange tijd actief zijn in desbetreffende regio (CGVS II, p.16, 20).

Toen u daarop nogmaals deze vraag gesteld werd, voegde u hieraan toe dat u geen andere reden kon bedenken als verklaring voor de bomaanslag dan het feit dat uw broer gevisieerd werd door de taliban. U verklaarde dit door nogmaals te stellen dat de bom enkel was afgegaan bij uw broer en niet bij de andere voertuigen die daar waren gepasseerd.

Echter aan de hand van uw verklaringen kon u evenmin duidelijk maken hoe u zo zeker kon weten dat de bom die uw broer het leven had gekost een bom op afstandsbediening betrof. Toen u namelijk gevraagd werd of er nog iets van desbetreffende bom was overgebleven na de ontploffing waaruit zou kunnen blijken dat deze op afstand bediend werd, antwoordde u dat u uit uw werkervaring bij het leger wist dat een explosie een gat in de grond veroorzaakt (CGVS II, p.16). Dergelijk algemeen antwoord toont geenszins aan dat dit al dan niet een bom op afstandsbediening betrof. Er kan dan ook aangenomen worden dat het hier louter gaat om veronderstellingen en dat u op geen enkele manier kan aantonen dat het hier een bom op afstandsbediening zou betreffen die doelgericht door de taliban gebruikt werd om uw broer om het leven te brengen. Bovendien had u eerder verklaard dat de vermeende aanslag op uw broer in de ochtend had plaatsgevonden (CGVS II, p.15). Toen u daarop gevraagd werd of er een kans bestond dat de wagen van uw broer misschien op dat ogenblik het eerste voertuig was geweest dat op die bepaalde dag op die bepaalde plaats passeerde, antwoordde u dat u hier niet van op de hoogte was. U voegde hier nog aan toe dat u hier niet vaak met uw ouders over praatte en dat uw ouders enkel huilen als u met hen contact opneemt (CGVS II, p.16). Er kan echter wel aangenomen worden dat u zich over dergelijke gebeurtenis die zulk een ingrijpend karakter moet gehad hebben op uw leven en dat van uw ouders wel degelijk zou kunnen en willen informeren. Aangezien u aan de hand van uw verklaringen niet aannemelijk kan maken dat uw broer beschouwd zou kunnen worden als spion door de taliban en gelet op uw verklaringen omtrent de vermeende aanslag op uw broer, kan er dan ook hier weinig geloof gehecht worden aan het feit dat de vermeende bomaanslag op uw broer een doelgerichte actie zou geweest zijn van de taliban.

Voorts is het zeer opmerkelijk dat u toch besloten heeft om terug te keren naar uw dorp Monay om daar zestien dagen vakantie door te brengen, ondanks de aanslag op uw broer en ondanks het feit dat u via uw vader een dreigbrief van de taliban had ontvangen waarin ook u, net zoals uw broer, door de taliban beschuldigd werd van spionage voor de autoriteiten. Het verbaast des te meer dat u bovendien verklaarde dat u gedurende deze zestien dagen geen problemen heeft gekend in uw dorp. U voegde hieraan toe dat u tijdens deze periode uw woning niet zou hebben verlaten en dat u altijd uw voorzorgen nam zodat u niet opgemerkt zou worden door andere dorpingen (CGVS II, p.17-18). Zo had u eerder verklaard dat u steeds 's nachts reisde en het laatste stuk te voet naar uw woning wandelde door de velden in de duisternis om niet gezien te kunnen worden (CGVS II, p.12). Desondanks verbaast het dat u alsnog besloot terug te keren naar uw dorp, wetende dat u evenals uw broer door de taliban beschuldigd was van spionage en dat dit de reden was waarom uw broer volgens uw verklaringen door de taliban werd omgebracht in een doelgerichte bomaanslag. Bovendien dient er hierbij opgemerkt te worden dat u wel degelijk op de hoogte was van de activiteiten van de taliban in uw regio. Zo verklaarde u dat de volledige regio onder de controle viel van de taliban en dat de overheid zelfs niet naar uw dorp durfde te komen (CGVS II, p.3-4). Dit maakt dat er toch een aannemelijke kans bestond dat u gevat zou kunnen worden door de taliban. Toen u daarop dan ook gevraagd werd of er dan geen gevaar bestond dat u 's nachts de taliban had kunnen tegenkomen op weg naar uw dorp, antwoordde u dat de taliban uit de richting van de bergen kwamen en dat u uit de richting van de bazaar of de velden naar uw dorp wandelde. Op de vraag of het iets uitmaakte uit welke richting de taliban kwamen en dat er alsnog een aannemelijke kans bestond dat de taliban zich op dat moment net zoals u misschien in deze velden of in de bazaar zouden kunnen bevinden, antwoordde u naast de vraag door te stellen dat de taliban niet vaak naar de bazaar konden komen, maar dat ze wel naar uw dorp konden komen (CGVS II, p.12-13). Dergelijk antwoord verklaart dan ook niet waarom er geen kans zou bestaan dat u de taliban zou kunnen treffen op weg naar of in uw dorp zelf. U gebruikte als verschoningsgrond dat u enkel na de eerste dreigbrief naar huis was teruggekeerd en na de tweede dreigbrief wel had besloten om uw land te verlaten. Omwille van het feit dat u Pashtoun was, zou het volgens u ook ongepast geweest zijn om niet naar huis terug te keren om samen met uw familie te rouwen om de dood van uw broer M. U voegde hier nog aan toe dat u uw kansen gewaagd heeft en dat u geen andere keuze had dan terug te keren (CGVS II, p.18). In dit opzicht kan er ten eerste opgemerkt worden dat u verklaarde dat u de begrafenis van uw broer niet heeft bijgewoond net omdat u zei de taliban te vrezen en dat u pas veel later bent teruggekeerd naar uw dorp (CGVS II, p.17). Ten tweede had u eerder verklaard dat uw vader u reeds na ontvangst van de eerste dreigbrief had gezegd dat u beter niet naar huis kwam omdat het te gevaarlijk was (CGVS II, p.11). Het is dan ook verwonderlijk dat u gelet op deze elementen alsnog besloot om terug te keren naar uw dorp. Wat eveneens verbaasde was het feit dat u verklaarde dat u uw documenten van het ANA thuis bewaarde in uw dorp Monay en dat u niet bang was dat de taliban uw huis zouden doorzoeken, zelfs niet na de aanslag op uw broer M. Volgens u zouden de taliban niet rechtstreeks naar iemand thuis gaan, maar enkel een brief afgeven aan een bepaalde persoon of een bomaanslag plegen (CGVS II, p.22).

Gelet op bovenvermelde opmerkelijke verklaringen kan uw gedrag dan ook niet beschouwd worden als het gedrag van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Conventie van Genève.

Verder dient er opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de twee vermeende dreigbrieven die u via uw vader ontvangen heeft gebrekkig en vaag zijn.

Zo kon u niet toelichten wanneer uw vader precies de eerste dreigbrief van de taliban ontvangen heeft. U verklaarde weliswaar dat uw vader de eerste brief had ontvangen na de dood van uw broer en de tweede brief kort voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS II p. 7). Toen u echter gevraagd werd om meer verduidelijking, zei u dat u niet gevraagd had aan uw vader wanneer of op welke datum hij deze brief ontvangen heeft en dat u bovendien ongeletterd was. U kon evenmin toelichten wanneer uw vader u van deze dreigbrief op de hoogte had gebracht. Toen u er op gewezen werd dat uw vader u toch op een bepaald moment gemeld moet hebben dat hij in uw naam een dreigbrief ontvangen had, antwoordde u naast de kwestie door te zeggen dat uw vader de brief niet kon lezen (CGVS II, p.17), wat op zich niet verklaart waarom u niet zou kunnen situeren in de tijd wanneer uw vader desbetreffende brief zou ontvangen hebben. Aangezien u duidelijk moeite had om dit toe te lichten, werd deze vraag later geherformuleerd en werd u gevraagd of uw vader de eerste dreigbrief bijvoorbeeld kort na de dood van uw broer ontvangen had. Daarop raakte u geïrriteerd en zei u dat u reeds voordien gezegd had dat u het antwoord op deze vraag niet wist (CGVS II, p.19). Er kan echter toch aangenomen worden dat u er tenminste een idee van zou mogen hebben of uw vader desbetreffende dreigbrief al dan niet kort na de dood van uw broer heeft ontvangen, te meer omdat u in desbetreffende dreigbrief evenals uw broer beschuldigd wordt van spionage, dezelfde beschuldigingen die volgens uw verklaringen geleid hebben tot de dood van uw broer en tot uw vertrek.

Voorts zijn uw verklaringen aangaande de inhoud van de twee dreigbrieven evenzeer gebrekkig en vaag. U verklaarde dat toen uw vader de eerste dreigbrief in uw naam had ontvangen, hij hier niets mee had gedaan omdat hij niet kon lezen. Toen u daarop gevraagd werd of uw vader dan niet op de hoogte was van de inhoud van deze dreigbrief, antwoordde u dat er niemand was om de brieven aan uw vader voor te lezen en dat hij dus onmogelijk hiervan op de hoogte kon zijn. Uw vader zou enkel geweten hebben dat de brieven over zijn zonen handelden. Toen u daarop gevraagd werd hoe uw vader dan kon weten dat de brieven over zijn zonen gingen, zei u dat uw vader zelf zijn conclusies had getrokken. Toen u nogmaals gevraagd werd of er dan niemand de brieven aan uw vader had voorgelezen, wijzigde u uw antwoord en vertelde u dat u niet aan uw vader had gevraagd of hij iemand verzocht had om de brieven al dan niet aan hem voor te lezen. Toen u gewezen werd op het feit dat u uw verklaringen hieromtrent zoniet had gewijzigd en u om verduidelijking werd gevraagd, antwoordde u vaag dat indien de taliban brieven afleverden, deze ofwel handelden over de persoon zelf, ofwel over de zoon van desbetreffende persoon. Aangezien u nog steeds geen duidelijk antwoord had gegeven op de vraag of uw vader al dan niet de brieven door iemand anders aan hem had laten voorlezen, werd u daarop nogmaals de kans geboden om dit toe te lichten. Daarop paste u wederom uw verklaringen aan en verklaarde u plots dat uw oom aan moederskant de brieven aan uw vader had voorgelezen (CGVS II, p.17-18). Er kan hier dan ook opgemerkt worden dat u uw verklaringen blijkt te wijzigen naar eigen goeddunken. Zulke gebrekkige, vage en gewijzigde verklaringen doen dan ook afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bovendien kan u geen enkele van deze dreigbrieven voorleggen. Zo verklaarde u dat uw vader zowel deze twee dreigbrieven zou hebben verscheurd evenals de overige dreigbrieven die uw vader sinds uw vertrek uit Afghanistan tot op heden elke maand van de taliban zou ontvangen in uw naam (CGVS II, p.19).

Verder verbaast het verschil in behandeling door de taliban van uw broer en uzelf. Hoewel u net zoals uw broer beschuldigd werd van spionage (CGVS II, p.20) u tot twee dreigbrieven van de taliban heeft ontvangen toen u nog in Afghanistan verbleef (CGVS II, p.7), u via uw vader sinds uw vertrek uit Afghanistan tot op heden nog elke maand een dreigbrief van de taliban ontvangt (CGVS II, p.19) en de taliban zelfs na uw vertrek uit Afghanistan naar uw woning zijn gekomen (CGVS I, p.13), bent u toch ongedeerd kunnen vluchten, terwijl uw broer die net zoals u door de taliban beschuldigd werd van spionage zonder enige waarschuwing of enige vorm van contact met de taliban meteen om het leven werd gebracht. Toen u geconfronteerd werd met dit gegeven, antwoordde u naast de vraag door te stellen dat de taliban na de dood van uw broer een brief stuurden naar uw vader waarin zij schreven dat uw broer M. een spion voor de overheid was en daarom gedood werd, dat u ook van spionage beschuldigd werd en dat uw vader u aan de taliban diende uit te leveren (CGVS II, p.16). Dit is geenszins een verklaring waarom de taliban de moeite zouden doen om u al deze dreigbrieven te bezorgen in plaats van u meteen te proberen doden, net zoals uw broer. Te meer omdat u verklaarde dat u na de dood van uw broer bent teruggekeerd naar uw dorp waar u zestien dagen vakantie heeft doorgebracht zonder enige problemen gekend te hebben met de taliban (CGVS II, p.17). Aangezien de taliban wisten wie uw broer was, en wisten wie u was gezien het feit dat zij u een dreigbrief hadden bezorgd via uw vader, aangezien u verklaarde dat de taliban de volledige controle hadden over uw regio en zelfs een soort bolwerk hadden opgericht in uw district in de regio Lawsain (CGVS II, p.3) en aangezien u 's nachts te voet naar uw dorp

terugkeerde terwijl u tegelijkertijd verklaarde dat de taliban ook 's nachts actief zijn in uw regio en zich naar uw dorp kunnen begeven (CGVS II, p.12-13), maakt dat de taliban meer dan voldoende kansen hadden om u rechtstreeks te benaderen. U verklaarde daarnaast dat de taliban nooit naar uw woning zijn gekomen toen u nog in Afghanistan verbleef (CGVS II, p.20).

Aangezien u verklaarde dat u pas na ontvangst van de eerste dreigbrief voor de laatste keer naar uw dorp bent teruggekeerd (CGVS II, p.18), aangezien u eerder uw laatste bezoek aan uw dorp situeerde in de periode tussen het Suikeren het Offerfeest in 2014 (CGVS I, p.8) en aangezien u verklaarde dat u in juli 2015 (CGVS II, p.20) Afghanistan definitief heeft verlaten, maakt dat de taliban de twee vermeende dreigbrieven naar u gestuurd moeten hebben in een periode van minstens 7 maanden tijd. Het is dan ook bevreemdend dat pas nadat u Afghanistan verlaten heeft, de taliban hun acties hebben geïntensifieerd en pas na uw definitieve vertrek naar uw woning zijn gekomen (CGVS I, p.13-14) en ook nog eens de moeite doen om u elke maand via uw vader een dreigbrief te bezorgen (CGVS II, p.19) die uw vader volgens uw verklaringen enkel verscheurt en waar uw vader zodus geen gevolg aan geeft (CGVS II, p.19). Toen u hierop gewezen werd, kon u enkel antwoorden dat u hier geen verklaring voor had en dat de taliban u beschuldigden van spionage (CGVS II, p.21). Dit is echter geen afdoend antwoord voor dergelijke bevreemdende vaststellingen. In dit opzicht is het ook opvallend dat ondanks alle vermeende acties van de taliban, u geen enkele naam kan noemen, noch van de talibanleden die u zouden viseren, noch van de talibanleden die uw ouderlijke woning zouden hebben aangevallen, noch van mensen in uw dorp die bij de taliban zouden zijn (CGVS II, p.21).

Voorts is het opmerkelijk dat gezien het feit dat u sinds 2006 onafgebroken bij het ANA heeft gediend als soldaat en later als sergeant (CGVS I, p.7-8) tot op het moment dat u Afghanistan diende te verlaten in juli 2015 (CGVS II, p.20), de taliban u pas nu na al die jaren benaderden. Zo verklaarde u dat voor het incident in Sarbagh noch u, noch iemand van uw familie problemen heeft gekend met de taliban (CGVS II, p.11). U antwoordde hierop dat de taliban u en uw familie zouden bespioneerd hebben na de dodelijke aanslag op uw broer. U voegde hier aan toe dat u pas sinds u getrouwd was elke zes maanden naar uw dorp terugkeerde en voordien langer wegbleef. Daarbij verklaarde u dat u in 2012 gehuwd was met uw vrouw Z. (CGVS II, p.19), zijnde drie jaar voor uw uiteindelijke vertrek uit Afghanistan. Het feit dat u verklaarde dat u sinds uw huwelijk elke zes maanden bent teruggekeerd naar uw dorp en het feit dat u bovendien zei u dat u ook voor uw huwelijk wel degelijk naar uw dorp bent teruggekeerd, hoewel minder frequent, maken echter dat het alsnog bevreemdend is dat de taliban zo lang zouden gewacht hebben om u te benaderen. Te meer omdat u ook verklaarde dat de taliban de volledige controle hebben over uw regio en dat de gevechten tussen de taliban en de overheid reeds een lange tijd aan de gang zijn in de regio van Sarbagh (CGVS II, p.3).

Zoals hierboven werd opgemerkt kan er aan uw problemen in Shigal district met de taliban dan ook geen geloof worden gehecht. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uw profiel als soldaat en later voor een korte tijd als sergeant op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Voor zover aangenomen kan worden dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen kan kennen met de taliban louter omwille van uw profiel als soldaat of sergeant, beschikt u immers steeds over een intern vluchtalternatief in de steden waarover de taliban geen controle hebben. Uw profiel als soldaat of sergeant is immers uiterst laag. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in gebieden buiten hun controle. De prioriteiten en operationele capaciteit van de taliban beperkt zich in de steden tot 'high ranking ANSF (Afghaanse nationale veiligheidsdiensten) officials' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Verder haalde u aan dat u omwille van uw onzekere verblijfssituatie last zou hebben van stress (CGVS I, p.2 en p.21) en vermoeidheid omdat u de nacht voordien niet had geslapen uit angst om te laat te komen op uw gehoor (CGVS II, p.8 en p.16). Uit het administratief dossier blijkt desalniettemin dat uw psychologische toestand u er niet van heeft weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde onwetendheden, gebrekkigheden en onaannemelijkheden onverkort overeind blijven. Bovendien werd er tijdens beide gehoren een pauze genomen (CGVS I, p.10 en CGVS II, p.12) en werd u, aangezien u verklaarde moe te zijn, de kans aangeboden om een tweede pauze te nemen waar u niet op wenste in te gaan (CGVS II, p.16). Tenslotte merkte u na de pauze op dat u sommige woorden die de tolk had gebruikt tijdens het gehoor niet goed zou begrepen hebben (CGVS II, p.13). Bij aanvang van het gehoor werd u er echter op gewezen dat indien u een vraag niet goed begreep of het antwoord op een vraag niet wist u dit onmiddellijk diende te melden zodat er geen miscommunicatie zou kunnen optreden (CGVS II, p.2). Eveneens bij aanvang van het gehoor bevestigde u dat u de tolk goed begreep (CGVS II, p.2). Het is dan ook frappant dat u deze opmerking pas maakte net na de pauze, als het gehoor reeds ver gevorderd was terwijl u dit voordien op geen enkel moment heeft aangehaald. Ook de tolk bevestigde na de pauze dat hij u van zijn kant wel degelijk goed begreep.

Toen u er vervolgens voor een tweede maal op werd gewezen dat het belangrijk was om elke vorm van onduidelijkheid te melden zodat de kans geboden kon worden om indien nodig een vraag te herformuleren, verbaasde het dan ook dat u hierop antwoordde dat u geen zin had om alles opnieuw te herhalen uit angst dat het gehoor te lang zou duren en u voor een derde maal uitgenodigd zou worden om een gehoor af te leggen (CGVS II, p.13). Dergelijk antwoord duidt dan ook eerder op een gebrek aan medewerking.

Toen u op het einde van het gehoor nogmaals werd gevraagd of u de tolk goed had begrepen, haalde u opnieuw aan dat u hem maar voor 60% zou hebben verstaan. Toen u gevraagd werd of u dit dan had aangegeven tijdens het gehoor, zoals u eerder tot tweemaal toe verzocht werd te doen (CGVS II, p.2 en p.23), antwoordde u opnieuw dat u geen zin had om uzelf te moeten herhalen. Op de vraag of er dan dingen waren die u nog wenste te verduidelijken, zei u enkel dat sommige vragen meermaals gesteld werden en dat u zich wilde excuseren mocht u verschillende antwoorden hebben gegeven op een en dezelfde vraag zonder dit concreet toe te lichten (CGVS II, p.23). Rekening houdend met uw opmerkelijke antwoorden in dit opzicht, blijkt hoe dan ook uit het administratief dossier dat dit u er niet van heeft weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen en dat er geen vertaalproblemen zijn opgetreden, in tegenstelling tot wat u beweerde.

Gelet op het geheel van bovenstaande weinig aannemelijke, gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden. Evenmin komt u in aanmerking voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2 a en b.

De door u neergelegde documenten zijn tenslotte niet in staat de appreciatie van het Commissariaat-generaal te wijzigen. Wat betreft de door u neergelegde taskara's van uzelf, uw vader, uw vrouw en uw twee kinderen, dient er gewezen te worden op het feit dat deze louter een aanwijzing kunnen zijn voor uw identiteit en herkomst, hetgeen hier echter niet ter discussie staat. Aangaande de door u neergelegde foto's van u bij het ANA en de door u neergelegde foto's van uw broer F., dient er op gewezen te worden dat aan privé-foto's evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Wat betreft de door u neergelegde bankkaart van Kabul Bank, de twee certificaten van het leger, de brief van het districtshuis van Shigal ter bevestiging van uw keuze van woonplaats, de kaart van het ANA en uw legerboekje, dient erop gewezen te worden dat deze hoogstens kunnen aantonen dan u enige tijd soldaat was in het Afghaanse leger, maar niet dat u geïdendeerd werd door de Taliban. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten erg onzeker is, dit omdat Afghaanse documenten - via corruptie - gemakkelijk kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

Het Commissariaat-generaal is wel van oordeel dat uw afkomst uit Afghanistan aannemelijk is. Uit een grondige analyse van de actuele situatie in uw regio blijkt dat er in het district Shigal in de provincie Kunar een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4§2 c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit het district Shigal in de provincie Kunar, uw positie en situatie in die regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u rekening houdend met de actuele situatie in het district Shigal in de provincie Kunar de status van subsidiaire bescherming toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. U komt, op basis van de elementen uit uw dossier, wel in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Bij aangetekende brief van 13 juli 2018 werd verzoeker opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud omdat een nieuw element in aanmerking moest worden genomen in verband met de toekenning van de subsidiaire bescherming.

1.4. Op 2 oktober 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 3 oktober 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U werd gehoord op 2 augustus 2018 van 14u13 tot 15u41 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester ZAMANI Nikitta, was gedurende de volledige duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Monay, gelegen in het district Shigal in de provincie Kunar. U bent een Pashtoun van etnische origine en bent een soennitische moslim.

Eind 1385 (2006) besloot u bij het Afghan National Army (ANA) te gaan. Van 09/1385 (12/2006) tot 01/1386 (maart 2007) volgde u een opleiding in Kabul waarna u drie jaar in Helmand heeft gediend bij de 3de brigade, 2de bataljon van het "205 atal corps" van Kandahar. Nadien heeft u drie jaar gediend in Kandahar zelf waar u zorgde voor de bewaking van het militair ziekenhuis. Nadien sloot u twee maal een contract van twee jaar af om te dienen in Zabul bij de 2de brigade, 6de bataljon. Gedurende deze periode kende noch u, noch iemand van uw familie problemen met de taliban.

Anderhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werden leden van de taliban gebombardeerd door het Amerikaanse leger in de regio van Sarbagh in uw district Shigal. Elf leden van de taliban, waaronder Haji Mohammad en commandant Said Mullah, werden hierbij gedood. Ongeveer tien dagen na het bombardement, werd uw broer M. 'M.' S. het dodelijke slachtoffer van een mijn die door de taliban tot ontploffing was gebracht in de regio van Sarbagh. Na de fatale aanslag op uw broer ontving uw vader T. J. S. een dreigbrief van de taliban waarin zij schreven dat zij uw broer Mohabullah gedood hadden omdat hij verdacht werd van spionage voor de autoriteiten en verantwoordelijk geacht werd voor de dood van de talibanleden bij het bombardement in de regio Sarbagh. De taliban eisten bovendien uw uitlevering omdat ook u zich schuldig gemaakt zou hebben aan spionage voor de autoriteiten. Na ontvangst van deze dreigbrief bent u in de periode tussen het Suikeren het Offerfeest in 2014 nog een keer teruggekeerd naar uw dorp Monay waar u zestien dagen vakantie heeft doorgebracht. Tijdens deze periode hebben noch u, noch uw familie problemen gekend met de taliban. Nadien bent u teruggekeerd naar Zabul. Ongeveer tien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan ontving uw vader een tweede dreigbrief van de taliban. Uit vrees voor uw leven wist u met de hulp van een smokkelaar op 1 juli 2015 Afghanistan te verlaten.

U kwam aan in België op 26 juli 2015 en diende op 27 juli 2015 een asielaanvraag in.

Sinds uw vertrek uit Afghanistan ontvangt uw vader elke maand een brief van de taliban waarin de taliban uw uitlevering eisen. Ongeveer drie maanden na uw vertrek uit Afghanistan vernam u via uw moeder dat de taliban een aanslag hadden gepleegd op uw ouderlijke woning waarbij uw broer Farmin Shinwari verlamd is geraakt.

Op 4 november 2016 werd u de vluchtelingenstatus geweigerd, maar kreeg u wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Het Commissariaat-generaal kwam daarbij tot de conclusie dat uw asielrelaas niet geloofwaardig was, maar achtte uw herkomst uit het district Shigal in de provincie Kunar aannemelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 18 april 2018 werd u door de Correctionele Rechtbank van Luik veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden, met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 3 jaar, voor wat betreft het gedeelte dat de reeds ondergane voorhechtenis overschrijdt, wegens verkoop of het te koop stellen van cannabis met de verzwarende omstandigheid dat gebruik werd gemaakt van een minderjarige die de volle leeftijd van 16 jaar nog niet bereikt had; en wegens het vervoer, het bezit en het aanschaffen, tegen betaling of kosteloos, van cannabis. U tekende geen beroep aan tegen dit vonnis.

Op 18 mei 2018 ontving de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de vraag om de mogelijkheid van de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren.

B. Motivering

Op 4 november 2016 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat er aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof gehecht kon worden, doch uit de analyse van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst, met name het district Shigal in de provincie Kunar, bleek dat er een reëel risico bestond op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status heden dient te moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, §1, c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Luik van 18 april 2018. U tekende geen beroep aan tegen dit vonnis, zodat dit in kracht van gewijsde gegaan is. Uit dit vonnis blijkt dat u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden, met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 3 jaar voor wat betreft het gedeelte dat de reeds ondergane voorhechtenis overschrijdt, wegens verkoop of het te koop stellen van cannabis met de verzwarende omstandigheid dat gebruik werd gemaakt van een minderjarige die de volle leeftijd van 16 jaar nog niet bereikt had; en wegens het vervoer, het bezit en het aanschaffen, tegen betaling of kosteloos, van cannabis.

Uit de beschrijving van de tenlastegelegde feiten, de motivering en de strafmaat van het vonnis blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreft. U bent schuldig bevonden aan het verkopen van cannabis in de periode tussen 1 september 2017 en 30 oktober 2017. Bij uw activiteiten schakelde u een jongen in die op het moment van de feiten slechts 12 jaar oud was en was weggelopen van huis, en aan wie u onderdak bood in ruil voor het verkopen van cannabis. (vonnis d.d.18/04/2018, 3e blad) Dit vormt een ernstige verzwarende omstandigheid en er werd u een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel opgelegd. Het gegeven dat er uitstel van tenuitvoerlegging verleend werd, doet geen afbreuk aan de ernst van de feiten daar het louter om een gunstmaatregel gaat, ingegeven door het feit dat u eerder nog niet veroordeeld was tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van 12 maanden of meer. (vonnis d.d.18/04/2018, 7e blad) De rechter achtte een werkstraf of een probatiestraf niet adequaat omwille van het risico op banalisering van de ernst van de gepleegde feiten in uw hoofde. (vonnis d.d.18/04/2018, 6e blad)

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U werd op 2 augustus 2018 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht, kunnen een behoud van uw status niet rechtvaardigen.

Geconfronteerd met de door u gepleegde feiten, gaf u meermaals toe dat u daadwerkelijk een fout had begaan, maar haalde u terzelfdertijd aan de afgelopen drie jaar nooit in aanraking te zijn gekomen met criminaliteit of de politie. U beloofde hierbij veelvuldig dat deze feiten zich in de toekomst nooit meer zouden herhalen. Verder betreurde u het feit dat uw aanvraag tot gezinshereniging eveneens werd afgewezen en verwees u naar de financiële moeilijkheden waarmee u persoonlijk te kampen heeft in België en waarvan uw achtergebleven familieleden in Afghanistan bijgevolg eveneens onrechtstreeks het slachtoffer zijn (CGVS, p.3- p.5). Er dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent echter geen afbreuk doen aan het feit dat u in België veroordeeld bent voor ernstige feiten. Het CGVS is bovendien niet bevoegd voor het beoordelen van uw aanvraag om gezinshereniging. Verder verwees u enkel naar de elementen die u al eerder aanhaalde en waarop u uw vrees voor vervolging bij terugkeer baseerde, maar die al eerder door het CGVS als ongeloofwaardig werden bestempeld, met name het gegeven dat u en uw broer door de taliban werd beschuldigd van spionage en dat jullie vervolgens geïnterviewd werden door de taliban (CGVS p. 4).

Het feit dat u jaren als soldaat diende in het Afghaanse leger werd als onvoldoende geoordeeld om tot een beschermingsstatus te leiden aangezien uw profiel als te laag werd bestempeld en u om aan deze eventuele vervolging te ontsnappen beroep kan doen op het interne vluchtalternatief in de regio's die niet onder controle zijn van de taliban.

U legt geen andere documenten neer die vermogen bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan als volgt:

"Eerste en enige middel: schending van de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991) en schending van artikelen 48/4 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetgeving vermeldt dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn. D.w.z. draagkrachtig en deugdelijk.

Het CGVS vermeldt in de bestreden beslissing volledig onjuist dat zij haar beslissing van 19 maart 2013 waarin de subsidiaire bescherming werd toegekend kan intrekken op grond van artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet vermeldt uitdrukkelijk het hiernavolgende:

"§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de subsidiaire beschermingsstatus intrekken als de vreemdeling een of meerdere misdrijven heeft gepleegd die niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/4, § 1, vallen en kunnen worden bestraft met een gevangenisstraf als ze in het Koninkrijk waren gepleegd, voor zover de vreemdeling zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om te ontsnappen aan straffen die voortvloeien uit die misdrijven.

§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.

(...)"

(eigen onderlijning)

Vooreerst, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn straf heeft ondergaan en dat het Belgische gerecht hem in vrijheid heeft gesteld, daar hij geen gevaar meer vormt voor de samenleving of voor de nationale veiligheid.

Verzoeker werd voor het misdrijf dat hij heeft gepleegd door de Correctionele Rechtbank te Luik alreeds veroordeeld en heeft zijn straf ook ondergaan.

Het feit dat het CGVS de subsidiaire bescherming heeft ingetrokken zal tot gevolg hebben dat verzoeker niet meer over geldige documenten zou kunnen beschikken om zich op het Belgische grondgebied te begeven. Hij zal dan ook een risico lopen een bevel te ontvangen het grondgebied te verlaten. Dit zal ervoor zorgen dat verzoeker gedwongen zal worden terug te keren naar Afghanistan.

Gelet op non bis in idem-beginsel kan verzoeker dus niet opnieuw worden bestraft door te worden verwijderd naar Afghanistan.

Bovendien, zal dit ook niet proportioneel zijn met het misdrijf dat werd gepleegd, daar het leven van verzoeker, alsook de fysieke integriteit van verzoeker in het gedrang is indien hij zou worden gedwongen terug te keren naar Afghanistan.

Het CGVS betwist verder niet dat verzoeker afkomstig is uit het district Shigal in de provincie Kunar. In casu dient dus rekening te worden gehouden met de actuele toestand van de veiligheidssituatie van de provincie Kunar en meer bepaald van het district Shigal.

Dienaangaande vermeldt het rapport van EASO, m.n. Country of Origin Information Report Afghanistan. Security situation, als volgt (zie p. 116-118 van het rapport) :

[citaat]

(eigen onderlijning)

Voorts, dient eveneens rekening te worden gehouden met het recente rapport van Amnesty International van 2017 waarin uitdrukkelijk als volgt werd geconcludeerd aangaande terugsturen van Afghanen naar Afghanistan:

[citaat]

(eigen onderlijning)

Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat de motivering in de bestreden beslissing niet juist is, noch juridisch aanvaardbaar. De bestreden beslissing steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven. De beslissing werd derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd, daar zij geen rekening houdt met de ratio legis van artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet. Uit de bovenvermelde rapporten blijken bovendien eveneens duidelijk dat het geweld in voormelde regio is toegenomen. Uit het voorgaande kan dan ook duidelijk worden vastgesteld dat het geweld in de regio nog steeds willekeurig is.

De bestreden beslissing bevat derhalve geen voldoende motivering.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt in de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist en/of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven. De beslissing werd derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd, daar zij geen rekening houdt met de daadwerkelijke ratio legis van artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet en de veiligheidssituatie in Afghanistan. Zodoende, schendt deze beslissing de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991) en artikelen 48/4 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet."

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;"

Artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4."

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”.

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 19, derde lid, a), van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt “voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR” (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands) (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

Punt 155 van deze ‘Guide des procédures’ bepaalt : « Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques.

Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré. »

“155. Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een “ernstig”, niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord “misdrijf” verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord “misdrijf” alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een “ernstig misdrijf” evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als “misdrijf” worden bestempeld.” (vrije vertaling zoals aangehaald in het advies van de Raad van State, nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, Parl.St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 53-54).

Verschillende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- de aard van de daad: dit houdt de beoordeling in van de mate van geweld, de *modus operandi*, het gebruik van een dodelijk wapen, etc.;

- de straf: een verwijzing naar de maximumstraf kan worden gemaakt die kan worden opgelegd of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;
- de werkelijke schade: hier is het noodzakelijk om de daadwerkelijke schade te beoordelen die kan worden toegebracht of op de persoon of het slachtoffer, of op de eigendom;
- de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen: dit criterium vereist een overweging van de procedurele normen die van toepassing zijn, bijvoorbeeld of het misdrijf wordt beschouwd als een overtreding of een misdaad.

Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als “ernstig” (zie EASO, “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis*”, January 2016, p. 24, 37).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., punt 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Voor de volledigheid merkt de Raad op dat artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt in het Belgische recht van artikel 17, eerste lid, b), van de Richtlijn 2011/95/EU. De inhoud en structuur van dit laatstgenoemde artikel, dat voorziet in de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus is, volgens de wil van de Uniewetgever, *mutandis mutandis* vergelijkbaar met artikel 12, tweede lid, b), van dezelfde Richtlijn, dat voorziet in de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en in wezen overeenkomt met artikel 1, F), b) van het Vluchtelingenverdrag. De werkingssfeer van artikel 17, eerste lid, b), van de Richtlijn 2011/95/EU is echter breder dan artikel 1, F), b) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 12, tweede lid, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, gezien de uitsluitingsgrond van de subsidiaire beschermingsstatus betrekking heeft op meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in de geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf. Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus namelijk om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (HvJ 13 september 2018, C-369/17, punten 43-47 en 51).

Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14°, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet. Wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 1°, geeft hij een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van verzoeker in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als *instrumentum*, het is te onderscheiden van die beslissing als *negotium*. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

De kritiek in het verzoekschrift op de analyse van de veiligheidssituatie in het district Shigal in de provincie Kunar in geval van een terugkeer in Afghanistan is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.3. Verzoeker kan niet gevolgd worden dat de commissaris-generaal niet mocht overgaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, *juncto* artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 18 april 2018 door Rechtbank van Eerste Aanleg te Luik werd veroordeeld (Landeninformatie, stuk 15, nr. 1).

De bestreden beslissing heeft vervolgens op pertinente en correcte wijze gemotiveerd waarom verzoekers subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, van de Vreemdelingenwet dient te worden ingetrokken, rekening houdende met alle relevante feiten nodig voor de beoordeling van de zaak: *“Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Luik van 18 april 2018. U tekende geen beroep aan tegen dit vonnis, zodat dit in kracht van gewijsde gegaan is. Uit dit vonnis blijkt dat u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden, met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 3 jaar voor wat betreft het gedeelte dat de reeds ondergane voorhechtenis overschrijdt, wegens verkoop of het te koop stellen van cannabis met de verzwarende omstandigheid dat gebruik werd gemaakt van een minderjarige die de volle leeftijd van 16 jaar nog niet bereikt had; en wegens het vervoer, het bezit en het aanschaffen, tegen betaling of kosteloos, van cannabis.*

Uit de beschrijving van de tenlastegelegde feiten, de motivering en de strafmaat van het vonnis blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreft. U bent schuldig bevonden aan het verkopen van cannabis in de periode tussen 1 september 2017 en 30 oktober 2017. Bij uw activiteiten schakelde u een jongen in die op het moment van de feiten slechts 12 jaar oud was en was weggelopen van huis, en aan wie u onderdak bood in ruil voor het verkopen van cannabis. (vonnis d.d.18/04/2018, 3e blad) Dit vormt een ernstige verzwarende omstandigheid en er werd u een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel opgelegd. Het gegeven dat er uitstel van tenuitvoerlegging verleend werd, doet geen afbreuk aan de ernst van de feiten daar het louter om een gunstmaatregel gaat, ingegeven door het feit dat u eerder nog niet veroordeeld was tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van 12 maanden of meer. (vonnis d.d.18/04/2018, 7e blad) De rechter achtte een werkstraf of een probatiestraf niet adequaat omwille van het risico op banalisering van de ernst van de gepleegde feiten in uw hoofde. (vonnis d.d.18/04/2018, 6e blad)

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U werd op 2 augustus 2018 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht, kunnen een behoud van uw status niet rechtvaardigen.

Geconfronteerd met de door u gepleegde feiten, gaf u meermaals toe dat u daadwerkelijk een fout had begaan, maar haalde u terzelfdertijd aan de afgelopen drie jaar nooit in aanraking te zijn gekomen met criminaliteit of de politie. U beloofde hierbij veelvuldig dat deze feiten zich in de toekomst nooit meer zouden herhalen. Verder betreurde u het feit dat uw aanvraag tot gezinshereniging eveneens werd afgewezen en verwees u naar de financiële moeilijkheden waarmee u persoonlijk te kampen heeft in België en waarvan uw achtergebleven familieleden in Afghanistan bijgevolg eveneens onrechtstreeks het slachtoffer zijn (CGVS, p.3- p.5). Er dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent echter geen afbreuk doen aan het feit dat u in België veroordeeld bent voor ernstige feiten. Het CGVS is bovendien niet bevoegd voor het beoordelen van uw aanvraag om gezinshereniging. Verder verwees u enkel naar de elementen die u al eerder aanhaalde en waarop u uw vrees voor vervolging bij terugkeer baseerde, maar die al eerder door het CGVS als ongeloofwaardig werden bestempeld, met name het gegeven dat u en uw broer door de taliban werd beschuldigd van spionage en dat jullie vervolgens gevisieerd werden door de taliban (CGVS p. 4). Het feit dat u jaren als soldaat diende in het Afghaanse leger werd als onvoldoende geoordeeld om tot een beschermingsstatus te leiden aangezien uw profiel als te laag werd bestempeld en u om aan deze eventuele vervolging te ontsnappen beroep kan doen op het interne vluchtalternatief in de regio's die niet onder controle zijn van de taliban.

U legt geen andere documenten neer die vermogen bovenstaande vaststellingen te weerleggen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, werd in de bestreden beslissing weldegelijk en met recht gemotiveerd dat en waarom de door verzoeker gepleegde feiten als ernstig misdrijf dienen te worden beschouwd, hetgeen de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel

55/5/1, § 2, *juncto* 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt. Verzoekers handelingen zijn immers geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming.

Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, is de Raad *in casu* van oordeel dat de door verzoeker gestelde daden waarvoor hij werd veroordeeld, in de gegeven omstandigheden, worden gekwalificeerd als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet en aldus in aanmerking worden genomen om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 4 november 2016 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat zich actueel een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, daar verzoeker definitief werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP